

Carta do Prelado (xuño 2012)

Mons. Xavier Echevarría repasa na súa carta as festividades litúrxicas do mes de xuño.

Suxire que sexan unha ocasión para cortexar moito a Xesús, para tratarlle con máis intensidade.

11-06-2012

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Hai poucos días celebramos a solemnidade de Pentecostés.

Preparámonos para esa festa en estreita unión con María, a Nai de Xesús [1] , para que novamente o Espírito Santo tomase posesión das nosas almas. Logo, a liturxia introduciunos outra vez no tempo ordinario, que é como unha imaxe do noso peregrinar terreo. O Divino Paráclito, enviado por Xesucristo desde o seo do Pai, oríéntanos decididamente cara á meta que todos anhelamos: a vida eterna en Deus, participando da súa benaventuranza infinita. O noso Pai falaba de que o Opus Dei, para os seus fieis, é un trasunto de Ceo, e instábanos a percorrer con fidelidade alegre - tamén nos momentos duros-, diariamente, este camiño.

Para que non esquezamos, no medio dos avatares da existencia, ese destino feliz que nos espera, a liturxia convídanos a celebrar e a contemplar, o vindeiro domingo, o misterio da Santísima Trindade: un

único Deus en tres Acodes, con cuxa posesión e goce definitivos alcanzaremos o fin da nosa existencia. Preparémonos o mellor posible para esta solemnidade. San Xosemaría, seguindo un antigo costume da Igrexa, aconsellou que durante tres días, nos Centros da Obra, récese o Trisagio Angélico, que nos impulsa a participar intimamente na oración de encomio, acción de grazas e glorificación que os anxos e as almas bienaventuradas dirixen incesantemente ao Deus Uno e Trino. Os que puidemos rezalo acompañando fisicamente ao noso Pai, percibiamos o seu gozo ao encomiar nas decenas ás tres Persoas divinas.

Tibi laus, Tibi glória, Tibi gratiárum áctio in sæcula sempitérna, ou Beáta Trínitas! Así volveremos invocar a Deus durante este triduo, canalizando a pregaría ao Pai, ao Fillo, ao Espírito Santo. *A ti o*

encomio, a ti a gloria, a ti habemos de dar grazas polos séculos dos séculos, oh Trindade Beatísima! E asociarémonos ao canto do Ceo, mentres repetimos: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus exercítuum...*; Santo, Santo, Santo Señor Deus dos exércitos. Cheos están os ceos e a terra da túa gloria.

Resulta moi significativo que, precisamente ao recomenzar o tempo litúrxico ordinario, a Igrexa convídenos a levantar o corazón, a voz e a mirada á Santísima Trindade. Este debería ser o obxectivo de todos os homes e mulleres xa na terra, pois fomos creados para coñecer e amar a Deus agora e gozar logo del pola eternidade. Todas e todos debemos lembralo tamén a quen tratamos. Na homilía *Cara á santidad*, san Xosemaría trazou un itinerario para chegar a tan ditoso fin. Despois de mostrar que a senda do camiñar cristián comeza polo trato confiado

coa Virxe, que sempre conduce a Xesús, ensínanos a ir con Cristo nas diferentes circunstancias, até identificarnos con El na Cruz. ***O corazón necesita, entón*** -escribiu o noso Fundador - , ***distinguir e adorar a cada unha das Persoas divinas. Dalgún modo, é un descubrimento, o que realiza a alma na vida sobrenatural, como os dunha criaturica que vai abrindo os ollos á existencia. E entretense amorosamente co Pai e co Fillo e co Espírito Santo; e sométese facilmente á actividade do Paráclito vivificador, que se nos entrega sen merecelo: os dons e as virtudes sobrenaturais!*** [2] .

Todos podemos avanzar xa agora por esa senda cara á unión con Deus, como -repito- un anticipo da unión definitiva do Ceo, pondo sentido sobrenatural nas situacións comúns, no extraordinario e no ordinario, con tal de que busquemos en todo ao

Señor. Referíndose a ese ir cara á santidade, san Xosemaría aclara: ***non me refiro a situacións extraordinarias. Son, poden moi ben ser, fenómenos ordinarios da nosa alma: unha tolemia de amor que, sen espectáculo, sen extravagancias, ensínanos a sufrir e a vivir, porque Deus concédenos a Sabedoría. Que serenidade, que paz entón, metidos en a senda estreita que conduce á vida! (Mt 7, 14) [3] .***

O itinerario está perfectamente trazado: *per crucem ad lucem!* Se respondemos con lealdade ás mocións da graza, a unión con Xesucristo introdúcenos no seo da Santísima Trindade. E esa graza chéganos principalmente polos sacramentos, especialmente a Confesión e a Eucaristía. ***Que bondade a de Cristo ao deixar á súa Igrexa os Sacramentos! - Son remedio para cada necesidade. -***

Venéraos e queda, ao Señor e á súa Igrexa, moi agradecido [4] .

Non deixemos de mostrar cotidianamente nosa gratitude ao Ceo, por dispor deses medios para mellorar o noso trato con Deus. Son **pegadas da Encarnación do Verbo** - así os cualificaba san Xosemaría [5] -, á vez que nos convidaba a pór os nosos pasos precisamente alí.

Pensando na proximidade do Corpus Christi, que celebraremos o xoves 7 de xuño ou o seguinte domingo, segundo as disposicións litúrxicas de cada lugar, quixese falarvos brevemente do Santísimo Sacramento do Altar, compendio de todos os auxilios divinos, e que é como o viático da nosa peregrinación terrea. Exprésao a liturxia na secuencia da Misa: *Ecce panis angelórum, / factus cibus viatórum: / vere panis filiórum, / non mitténdus cánibus* [6] : este é o pan dos anxos

que se fixo alimento dos que camiñan; verdadeiro pan dos fillos, non hai que tiralo aos cans.

Quedouse no Sagrario, despois da celebración da Misa. ***Xesús, na Eucaristía, é peza segura da súa presenza nas nosas almas; do seu poder, que sostén o mundo; das súas promesas de salvación, que axudarán a que a familia humana, cando chegue o fin dos tempos, habite perpetuamente na casa do Ceo, ao redor de Divos Pai, Divos Fillo e Divos Espírito Santo: Trindade Beatísima, Deus Único. É toda a nosa fe a que se pon en acto cando cremos en Xesús, na súa presenza real baixo os accidentes do pan e do viño [7] .***

Procuremos roldar , cortexar moito a Xesús nas próximas xornadas.

Asistamos ás exposicións do Santísimo, á procesión do Corpus, ou a outras manifestacións de piedade eucarística nas que persoalmente

participemos, co desexo de encomiar a Xesús na Sacra Hostia e darlle grazas, con afán de reparar os pecados con que lle ofendemos e de desagraviarle polas ofensas que recibe no Santísimo Sacramento. Achegar a El cheos de confianza sobre todo na festa do Sacro Corazón, o día 15 de xuño, meténdonos nese corazón, aberto por unha lanza na Cruz, para manifestar a inmensidade do seu amor por cada un de nós. E acudamos loxicamente ao Corazón dulcísimo de María, camiño seguro: *iter para tutum!*

Todo o mes de xuño está cheo de datas significativas, tamén para a historia do Opus Dei: a ordenación dos primeiros sacerdotes, o 25 de xuño de 1944; a chegada do noso Pai a Roma, o 23 de xuño de 1946; a aprobación definitiva do espírito e normas da Obra pola Santa Sé, o 16 de xuño de 1950. E, de modo especial, o tránsito de san Xosemaría ao Ceo, o

26 de xuño de 1975. Pódovos asegurar que o noso Fundador, até na súa última xornada no mundo, quixo e soubo facer a genuflexión ante o Sagrario con moi particular devoción. Aquel 26 de xuño non podía co seu corpo e, a pesar de todo, rendeuse en completa adoración á Sacra Eucaristía, ao regresar de Castelgandolfo. Procedemos nós así? Somos conscientes de estar a adorar a Deus neses momentos? Sentimos a necesidade de saudar ao Santísimo Sacramento ao entrar e saír da igrexa ou do oratorio onde se acha reservado?

Ao celebrar a festa litúrxica de san Xosemaría, supliquemos pola súa intercesión un gran aumento dos desexos de santidad e de apostolado en todos os fieis -sacerdotes e laicos- da Obra, e tamén nos amigos e Cooperadores que se benefician do seu espírito. Pidamos pola expansión do labor apostólica en tantos lugares

onde nos esperan. Para iso, roguemos ao Señor que conceda a moitos homes e a moitas mulleres a graza de responder con xenerosidade á chamada que lles dirixe para seguirlle de preto, abrindo os camiños divinos da terra.

Dáme alegría comentarvos que volvín moi contento da miña recente viaxe pastoral a Bratislava: toquei coa man o desenvolvemento do labor apostólica da Obra neses queridos países de Eslovaquia e da República Checa: estiven moi preto a todas e a todos.

Nas nosas peticións ocupa sempre un posto de relevo a oración polo Romano Pontífice e os seus colaboradores no goberno da Igrexa, a pregaria polos Pastores: Bispos e sacerdotes do mundo enteiro. A solemnidade dos santos Pedro e Pablo, o día 29, axudaranos a ter máis presentes estas intencións.

Desexaba o noso Pai que non deixásemos só ao Sucesor de Pedro: oxalá note a nosa axuda.

Antes de terminar, desexo dirixirvos unhas palabras á mantenta dos meus aniversarios, o próximo 14 de xuño. En primeiro lugar rógovos que recedes por min: necesítoo!

Desde hai meses, acoden á miña mente recordos de san Xosemaría cando ía celebrar o seu setenta anos. O noso Pai pediu entón a graza de ser alma de oración, aínda que estaba tan metido en Deus que o seu diálogo co Señor era practicamente ininterrompido. Así o afirmou expresamente o 8 de xaneiro de 1972, celebrando a Santa Misa para un pequeno grupo de fillas súas. ***Este é o propósito meu na véspera do cumprimento dos meus sete anos : ser alma de oración, dunha oración que non se interrompa; estar cos brazos alzados, como á***

hora de recitar as oracións da Misa. E este quero que sexa o propósito que fagades vós: así teredes bo humor, así estaredes contentas, así seredes eficaces [8] .

Noutros momentos, con palabras distintas, solicitaba a mesma graza do Señor. Recordo concretamente o *brindis* que fixo ao comezar un ano novo, poucas datas antes dos seus aniversarios, rodeado polos seus fillos do Consello Xeral. Díxonos: ***para todos a alegría, para min a compunción [9] .*** Por iso pídovos que nese aniversario, e todos os días, non esquezades a este Pai voso, para que sexa home de contrición, de arrepentimento, e saiba afinar no que o Señor me pida ao longo de cada día. E como a compunción e a alegría son froito da acción do Espírito Santo, suplicade que me volva alma de oración, dócil ás inspiracións do Paráclito, e que as poña por obra. Eu desexo o mesmo

para vós, para cada unha e cada un: que sexamos rezadores, homes e mulleres que aman a mortificación e a penitencia, servidores dos demais, persoas que se ocupan constantemente do apostolado. E todo isto nas circunstancias ordinarias e nas extraordinarias, se algunha vez preséntanse.

Lembro tamén como se preparou o queridísimo don Álvaro para o seu oitenta aniversarios. Conservo ben gravados no meu corazón os acentos de gratitude, de contrición e de petición de axuda que ganduxou na homilía da Misa daquel aniversario. Eran palabras que estaban na súa boca sempre que se cumpría algunhas efemérides especial: *grazas, perdón, axúdame máis* .
Procuco repetilas con frecuencia, e suxírovos que as fagades vosas, se queredes, pois vos darán unha gran paz e serenidade.

Hai dous meses, ao cumprir 85 anos, Benedito XVI pronunciou unhas palabras que desexo compartir. Dicía o Santo Pai: **atópome ante o último tramo do camiño da miña vida e non se o que me espera. Pero sei que a luz de Deus existe, que El resucitou, que a súa luz é máis forte que calquera escuridade; que a bondade de Deus é máis forte que todo mal deste mundo. E isto axúdame a avanzar con seguridade. Isto axúdanos a nós a seguir adiante, e nesta hora dou as grazas de corazón a todos os que continuamente me fan percibir o "si" de Deus a través da súa fe [10] .**

Pídovos de novo, por amor de Deus, que sigades apoiándome coas vosas oracións, lembrando o que tantas veces comentou san Xosemaría sobre a necesidade que temos os uns dos outros. ***Eu espero, fillos meus*** -e aplicámosnolo/aplicámonolo cada un persoalmente- , ***que vós, onde***

***esteades, unades; onde
traballedes, unades; onde
descansedes, unades*** . Supliquemos
ao Espírito Santo que se fortaleza
sempre esta unidade coa nosa
oración e os nosos sacrificios, co
traballo e o descanso, coa nosa vida
corrente, na saúde e na enfermidade:
en todo momento, *semper in lætítia!*
Espero que, para o 14 de xuño,
axudédesme a presentarme diante
do Señor dicindo: aquí ofrézoche a
oración das miñas fillas e dos meus
fillos, e a de tantas outras persoas.

Volvo ao 26 de xuño, para insistir no
que perennemente saía de beizos do
noso Pai: **que vos queirades, que
vos queirades moito** . Non facía
máis que lembrarnos o *mandátum
novum* [11] que tan solícitamente
transmitiu Xesucristo aos seus, a
todas e a todos nós.

Con todo agarimo, bendívos
o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de xuño de 2012.

[1] Cfr. *Hch* 1, 14.

[2] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 306.

[3] *Ibid* ., n. 307.

[4] San Xosemaría, *Camiño* , n. 521.

[5] San Xosemaría, *Conversacións* , n. 115.

[6] Misal Romano, Solemnidade do Corpus Christi, Secuencia *Lauda, Sion*. [7] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 153.

[8] San Xosemaría, Notas dunha homilía, 8-I-1972.

[9] San Xosemaría, Palabras ao comezo do ano, 1-I-1974.

[10] Benedito XVI, Homilía na Misa
con ocasión dos seus 85º
aniversarios, 16-IV-2012.

[11] Cfr. *Jn* 13, 34.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
xuno-2012/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-xuno-2012/) (23-02-2026)